

На пам'ять сину

Тетяна Майданович

Слова як вузлики на пам'ять тобі в'яжу...
Ти просто не дожив до того, про що кажу,
Тому воно й незрозуміле, тому й чудне.
А ти запам'ятай!.. Послухай ще раз мене.
І може літ за п'ять чи десять, а мо' й за два,
Згадаеш на крутій дорозі мої слова.
Згадаеш в ніч холодну, глупу, – слова як жар,
За тим, що геть на них не зважив, ой стане жаль,
І знадобиться хоч не суть їх – так їх тепло,
Їх світлоподих!.. Бо і в мене отак було.
Що вчили – вже зробить несила і не з руки,
Та згадую любов і ласку моїх батьків.
І усміхаюсь, і радію, беру зерно
З тих слів, які вони казали мені давно.
Ще буде, сину, із зерен роду – й тобі кутя,
Іще мої слова підживлять – й твоє життя...

3.01.2015